

'laat je niet kraken'

'Wanneer een onreine geest iemand verlaat, trekt hij door dorre oorden op zoek naar een rustplaats. Maar als hij die niet vindt, zegt hij: 'Ik zal terugkeren naar mijn huis, dat ik verlaten heb.' En wanneer hij terugkeert, merkt hij dat het leegstaat, schoongemaakt is en op orde gebracht. Dan gaat hij weg en haalt er zeven andere demonen bij, die slechter zijn dan hijzelf, en zij allen nemen daar blijvend hun intrek. En zo is de mens bij wie de demon intrekt er ten slotte veel slechter aan toe dan voorheen. Zo zal het ook gaan met deze verdorven generatie' (Matteüs 13:43-45).

Nooit wist de mensheid meer dan in 2011 en nooit zal ik bij meer informatie kunnen. En in 2012 nog meer. En in 2013 nog meer en er komt geen eind aan. Zo lees ik op internet over theorieën dat 11 september een complot van president Bush was. Ik lees dat de maanlanding ook een complot was. Ik lees dat [www](#) een samenzwering is want dat betekent 666. Nog even en mijn eigen huwelijk is een complot en ik ben getrouwd met een *alien*.

Hoe kan ik bepalen wat waar is? Letterlijk terwijl ik dit typ, draait mijn computer mp3'tjes, buiten klinkt een autoradio, ik word gebeld door mijn vrouw, maar ik krijg een wisselgesprek met een cameraman. Chaos in mijn hoofd. Hoe blijf ik staande in deze stortvloed van informatie? Wat is het allerbelangrijkste en hoe kom ik bij die kern?

Als je McDonald's moet geloven, mogen hun kippen eerst thuis bij de directeur op schoot voor een knuffel voordat ze worden geslacht. Als je Milieudefensie moet geloven, worden die kippen gemarteld. Wie zal het zeggen? In Nederland stoppen we senioren in een kippenhok genaamd bejaardenhuis, in Congo zijn zij familieoudsten. Wie heeft er gelijk? De een is fan van Bono, de ander van Mao. Is het alleen een kwestie van smaak? Sommige mensen kiezen met een rotsvaste overtuiging. Maar tegenstrijdige meningen kunnen ook zo verlammen, dat veel anderen er maar voor kiezen om niets te kiezen. 'Ik ben tolerant. Jij mag vinden wat jij vindt, het is allemaal prima. Ik weet het niet. Al die scherpe meningen, dat leidt alleen maar tot ruzie, laat me nou.' Jezus zou zeggen: je kiest ervoor geen bewoners in je huis te hebben, je kiest ervoor *leeg* te staan...

Dat moet ik uitleggen. Ik lees net een berichtje (in een krant, binnenkort is die ook verdwenen) dat tachtig krakers fort Pannerden in Gelderland weer hebben heroverd. Ze zaten jarenlang in dat indrukwekkende kasteel, achter zo'n heuse ophaalbrug, tot een grote groep ME-ers het kasteel bestormde en hen eruit sleurde.

Dat was een paar weken geleden. Maar in de tussentijd zette gemeente Doornenburg geen enkele wacht bij het fort neer, dus gisteren stapten de tachtig krakers doodleuk weer naar binnen. Trots gaven ze een rondleiding aan de journalisten. Zo gemakkelijk gaat dat nou, een volledig kasteel kraken.

Dit krantenbericht is de moderne versie van dat verhaaltje van Jezus. Jezus vertelt over een demon die uit iemand wegvlucht, maar diegene vult zijn hart niet met iets anders, en blijft leeg van binnen. Als je over de kerndingen van het leven vaag blijft, is dat het geval. En tsja, dan duurt het niet lang meer, of de demon gluurt eens door het raam, belt z'n vriendjes, en ze komen met z'n allen je hart weer binnen. Ze 'kraken' je weer, en nu met een stuk meer.

Wat is dat dan, 'gekraakt worden'? Jezus zegt dat er demonen in je hart kunnen wonen of zelfs zeven, als je er je best voor doet. Dat is wel zeldzaam, niet veel mensen zijn zo letterlijk 'bezet'. In de bijbel wonen ze meestal ver van de bewoonde wereld, omdat ze zo agressief zijn. Er zijn ook mildere vormen van kraak, en dat uit zich meestal in allerlei vormen van onvrijheid. Ook onder christenen kan zo iets voorkomen, dat je onmogelijk loskomt van bijvoorbeeld gevoelens van boosheid, of maar niet verder komt in je geloof; dat bidden niet helpt, dat je je maar hopeloos schuldig blijft voelen.

Van boven af bekeken zijn er vaker dan je denkt demonen met ons bezig. Maar als je het van onderaf bekijkt, kun je ook zeggen dat veel mensen zijn gekraakt door *ideeën*. Het huis van je hart wordt bewoond door vreemde ideeën die maar niet weg willen. 'Ik kan alleen gelukkig zijn als ik verkering krijg met die jongen.' 'Zonder die jeans zak ik door de grond.' 'Ik ben niets zonder mijn vrienden.' 'Mijn baan is echt alles voor me, ik leef hiervoor.' 'Ik ben stom en lelijk.' 'God vindt me vast een vies monster.' 'Mijn ouders zijn de schuld van alles.'

Het probleem van krakers is dat ze je uiteindelijk slopen. Een goede bewoner onderhoudt het huis, maar ben je ooit in een huis geweest dat een tijdje gekraakt is? Alles lekt en stinkt en bladdert.

Stel je voor dat je gekraakt bent door geldzucht. Dan wonen er dus ideeën in je als: 'Geld maakt wél gelukkig!' 'Zonder geld heb ik geen vrienden.' 'Ik moet wel in die dikke auto rijden, anders krijg ik geen respect.' 'Ik geef alles op voor mijn carrière, daar voel ik me prettig bij.' Maar uiteindelijk word je daardoor gesloopt. Het zijn de megastores die aan jou verdienen. Het zijn de multinationals die door jou groot worden. Het is jouw manager die door jou verder komt. En jij wordt een puinzooi van binnen. Je denkt niet meer écht aan je vrienden. Je hebt geen tijd meer voor je vrouw of je vriend. Je weet niet meer wat belangrijk is.

En zo werkt het bij allerlei denkbeelden. Er zijn miljoenen ideetjes die maar komen aanwaaien, er zijn zoveel belangen, zoveel krakers struinen rond. Op internet liggen ze overal klaar, miljoenen ideeën om jou over te nemen. Ben jij leeg? Kunnen ze bij jou naar binnen?

Krakers slopen je dus van binnen, maar een tweede probleem is dat ze ook niet meer weg willen. Ik sprak eens een kraker die zich met handboeien vastzette in de riolering; die hele riolering moest worden gesloopt voordat ze hem loskregen. Kraakideeën hebben iets verslavends en laten je niet vrij. Je gaat in therapie, je doet zo je best, je zegt steeds tegen jezelf: 'Het is niet waar!' En toch trap je er telkens weer in.

Hoe doen ze dat? Door van alles te beloven. Echte kraakideeën beloven dat je gelukkig wordt *als* je maar dit of dat doet. Je wordt gelukkig als je maar... heel mooi bent, of heel slim, heel populair, heel veel eet, heel veel koopt. En voor je het weet zit je vast. Je denkt dat je niet meer zonder kunt. Dat 'als' zit zo sterk in je hoofd, dat je er helemaal in gelooft. 'Hoe kan ik ooit gelukkig zijn *als* ik niet...' En dan ga je daar weer helemaal voor.

Het probleem is natuurlijk dat ze steeds meer van je willen. Echt gelukkig werd je niet van die Mercedes, dus denk je: maar als het nu een knalrode Mercedes cabrio wordt? En als je dat hebt, wil je eigenlijk meteen een Masserati. Zo werkt het met alle kraakideeën. Word jij gelukkig van seks? Je hebt steeds meer nodig. Word jij gelukkig van geld? Het is nooit genoeg. Word jij gelukkig van aandacht? Het zal niet weg gaan.

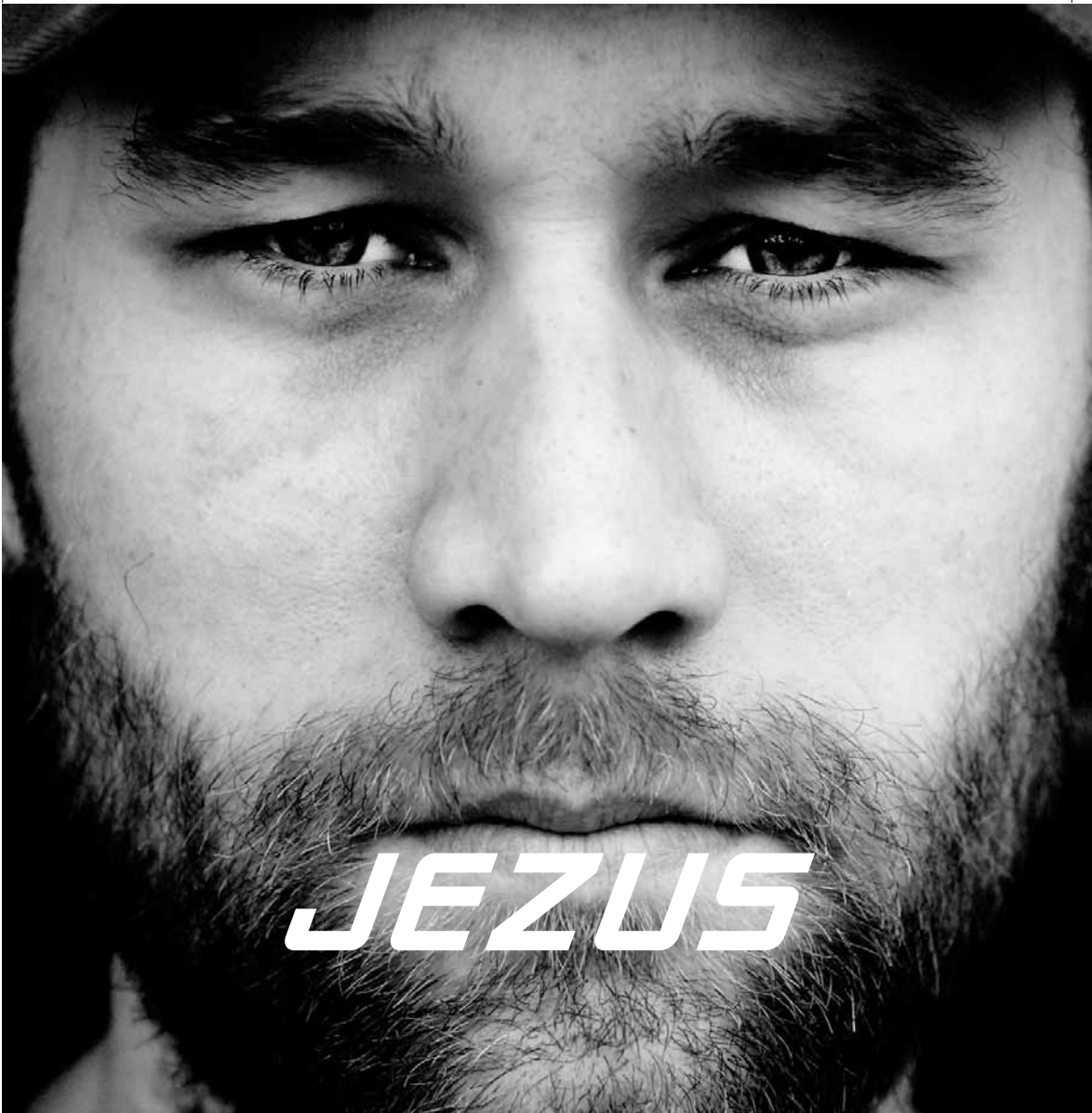
Word jij gelukkig van...? Vul maar zelf in. Wat is voor jou nodig om gelukkig te zijn? Wat moet wegvallen wil je ongelukkig worden? En wees dan heel eerlijk tegen jezelf. Heb je er ooit genoeg van? En is het echt betrouwbaar? (Als je 'nee' denkt, ben je gekraakt.)

Krakers gaan dus niet zomaar weg. Maar het derde probleem is dat ze ooit *wel/weggaan!* Bleven ze maar altijd, dan wist je nog waar je aan toe was. Maar kraakideeën zijn wispelturig, kunnen het elk moment opgeven, en dan laten ze je leeg en uitgeleefd achter. Ik sprak ooit een fanatieke smurfenpoppetjesverzamelaar (prima woord voor scrabble of galgje). Hij vertelde hoe hij er jaren geleden, met zijn vrouw, helemaal aan verslingerd raakte, alle smurfenpoppetjesbeurzen af ging – tot hij uiteindelijk alle 620 smurfenpoppetjes in bezit had.

Toen kwam er een korte crisis, want nu hadden ze niets meer om naar uit te kijken. Maar al snel kwam de grote oplossing. Er waren ook misdrukken! De smurfenpoppetjes die in Duitsland waren geperst, zagen er net iets anders uit dan die uit Portugal! Helemaal opgelucht rende het stel weer alle beurzen af, maar ook hier naderde het einde al weer. Nu wisten ze niet zo goed meer hoe ze verder moesten.

Het is natuurlijk een belachelijk voorbeeld, maar dit echtpaar was 'gekraakt' door smurfenpoppetjes, en nu merkten ze dat het een keer ophoudt. Dat hun verslaving niet kon blijven geven wat die had beloofd, dat het zo weer vervloog. Eventjes dachten ze dat hun leven echt zinvol was, maar nu voelde alles weer zinloos.

Zo werkt het met alle kraakideeën. Je kunt je tijd lang groot houden met: 'als ik maar veel moppen vertel, heb ik wel vrienden' – maar op een dag zijn je kennissen al je moppen zat. 'Ik word gelukkig als ik geld verdien' – en op een dag helpt zelfs een nieuwe Porsche kopen niet meer tegen dat verdriet. 'Als ik positief denk, word ik wel succesvol' – en dan komt de beurscrash. 'Alles gaat om lekker eten!' – en dan blijkt je moddervet.

JEZUS

Hoe kom je vrij van kraakideeën? Het gaat er dus niet om, dat alle denkbeelden van de wereld verkeerd zouden zijn of zoiets. Maar tussen al die ideeën zitten wel een paar hardnekkige krakers. En als je leeg bent, oftewel als je geen standpunt durft in te nemen, heb je daartegen geen weerstand en word je overgenomen.

De enige oplossing is iemand in je hart te laten wonen die echt de eigenaar van dat huis is! Dat zal de enige zijn die echt zuinig is op je huis. En nu is er precies één ware Eigenaar bekend van jouw hart. Jezus.

Krakers slopen je van binnen, maar deze Eigenaar *zorgt* voor je innerlijk. Jezus is de enige God die ik ken, die jou niet gebruikt, maar je dient. Alle goden van deze wereld willen uiteindelijk iets terug van jou. Godje Carrière eist al jouw energie. Godje Succes eist al jouw vriendschappen. Godje Zelfontplooiing eist heel jouw omgeving op. Godje Populair eist heel jouw innerlijk leven. Elke consument wordt uiteindelijk zelf geconsumeerd. Elke god eist offers.

Behalve die ene God die zichzelf offerde. Met Jezus ontmoet je de eerste God in de geschiedenis die zich niet de voeten laat wassen, maar *zelf* andermans voeten wast. Jezus doet er alles aan om ons niet leeg te zuigen, maar wil ons juist opkalefateren. Hij sloopt ons niet, maar knapt ons op. Dat doet hij door niets terug te eisen. Jezus zegt nooit: je moet. Alle goden zeggen dat, maar Jezus niet. (Dat maken sommige mensen er wel van, maar dan maken ze dus van Jezus een klein rotgodje.)

En wat er dan verandert! Probeer je dat eens concreet voor te stellen: daarboven is iemand die intens veel van me houdt en gewoon het beste met me voorheeft – en hij wil niets van mij. Ik hoef niets terug te doen! Als je dat echt beseft, stap je een andere wereld in. Vroeger had je altijd reserve. Je kon altijd worden leeggezogen, altijd kon je worden beroofd. Je dekte je in, je wist het maar nooit. En nu weet je het wel. Het komt goed. Zomaar. Lekker.

Ten tweede: krakers zijn niet weg te slaan, maar de Eigenaar laat je *vrij*. Jezus is de enige God die ik ken die jou niet afhankelijk maakt, maar juist loslaat. Alle goden van deze wereld komen met als-als-als. Ze komen steeds met voorwaarden en regels – als je deze tips opvolgt, dan word je pas echt gelukkig. Maar niets in dit leven is gratis, iedereen moet iets van je. Je moet van godje Aandacht aandacht krijgen van iedereen. Je houdt je aan de regels, om maar aardig gevonden te worden, om er maar bij te horen. Je moet van godje Uiterlijk steeds bezig met je uiterlijk. Je moet van godje Intelligentie steeds slim doen. Je moet van godje Alternatief steeds heel erg anders zijn en diepzinnig. Het leuke van Jezus is nu dat hij niets van jou moet. Dat vind ik echt uniek. Neem mezelf nou. Iedereen die ik graag mag, daar moet ik toch iets van. Of ik nu wil of niet, en ik wil echt mijn vrienden vrij laten – maar hoe ik het ook proberen te vermijden, stiekem wil ik toch altijd iets terug. Ik wil dat ze mij terugbellen, ik wil dat ze komen op mijn verjaardag, ik wil dat ze me mailen, dat ze biertjes met me drinken. En logisch. Ik ben een mens.

Maar Jezus is een slag meer. Hij mag mij ook, hij wil intens graag contact met mij – maar zal nooit drammen en eisen komen stellen. En hij manipuleert mij al helemaal niet door me te beloven dat ik gelukkig word *a/s...* Jezus belooft helemaal geen geluk! Hij zegt nooit: 'Als je nou dit en dat doet, dan komt het wel goed...' Jezus heeft jou gekozen, jij niet hem. Het hangt dus nooit van jou af of de vriendschap goed zit. Dus je hoeft ook niet bang te zijn of je het fout doet. Hij hoort bij mij, klaar punt uit.

Nick Cave zong op zijn bruiloft: 'De ring zit vastgeketend aan onze vingers. Als dit geen vrijheid is, weet ik het ook niet meer.' Juist door eeuwig elkaar trouw te beloven, word je vrij. Omdat het niet meer van jouw keuzes afhangt, van je emoties-van-het-moment. Omdat je nooit meer bang hoeft te zijn dat er iets mis gaat. Je hoort gewoon bij elkaar, klaar punt uit.

Zo werkt het ook bij Jezus. Hij wordt onze bruidegom genoemd en wij de bruid. Juist omdat je niet meer kunt ontsnappen word je vrij.

Ten derde: krakers zijn wispelturig, maar op de Eigenaar kun je *vertrouwen*. Want op een dag zal godje Intelligentie je laten vallen, als blijkt dat je ergens geen verstand van hebt. En godje Geld kan je niet echt gelukkig maken. En godje Carrière houdt ook op bij je pensioen. En godje Seks maakt je zo fanatiek dat je prompt impotent raakt. Veel mensen zijn ook gekraakt door godje Aardig, en moeten steeds maar aardig gevonden worden. Maar je snapt 'm: op een dag moet je een keuze maken waardoor mensen je niet aardig vinden, en wat dan?

Jezus is de enige God die ik ken die niet op een dag 'op' is, verdwenen, uitgewerkt – deze bewoner van jouw hart blijft eeuwig. Alle goden van deze wereld vergaan. De smurfenpoppetjesverzameling voldeed na een tijdje niet meer. Geen miljard euro zal je beschermen tegen een vrouw die vreemdgaat. Geen levensverzekering zal het gemis verhelpen. Geen baan zonder pensionering of ontslag.

Daarom zei Jezus ooit: 'Verzamel voor jezelf geen schatten op aarde: mot en roest vreten ze weg en dieven breken in om ze te stelen. Verzamel schatten in de hemel, daar vreten mot noch roest ze weg, daar breken geen dieven in om ze te stelen' (Matteüs 6:19-20). Alles in dit leven kan je teleurstellen en niets is echt betrouwbaar. Dat klinkt vreselijk doemdenkerig maar iets mooiers kan ik er niet van maken. Het enige wat ik weet is dat Jezus wél betrouwbaar is.

Probeer je dat eens echt voor ogen te stellen. Zie hoe broos alle dingen om je heen zijn, als stof; een zuchtje wind en weg is het. En zie vervolgens hoe Jezus de enige is die staande blijft, die niet wegwaait. Zie je dat voor je? En wat doet dat met je? Wat zou dat doen met je leven?

'Jezus in je hart' – dat betekent niet dat je een Jezus-kloon wordt. Dat we allemaal dezelfde rijtjeshuizen worden naar het topmodel van Jezus. Dat denken we wel vaak, maar het is meer restauratie. Jezus trekt bij je in en gaat flink aan het verbouwen, net zoals Monumentenzorg die oude grachtenpanden weer helemaal in de oude staat brengt. Helemaal uniek, zoals we oorspronkelijk bedoeld waren.

Vind je het trouwens ook niet nogal soft klinken, 'Jezus in je hartje'? Dan ben je vrij en blij en joepie jee, alle problemen de wereld uit. Het is eerlijk gezegd een tamelijk brute bezigheid. Want *jij* moet er ook uit. Jijzelf hebt jouw huis ook gekraakt. Je hebt gedaan alsof je eigenaar was van je eigen leven, maar Jezus moet de boel overnemen. En als Jezus het overneemt in jouw leven, kom jij op straat te staan. Heb je wel eens zo'n klusprogramma op tv gezien, *Extreme Home Make-over* of zo? Nou, er wordt flink wat weggebroken. Maar uiteindelijk wordt het krot een paleis. Krakkers zullen nooit een huis mooi maken – alleen de Eigenaar kan dat.

In mijn geval betekent dat bijvoorbeeld, dat ik een soort gêne afbreek. Soms word ik aangesproken door 'rare' figuren, iemand met een schilferhuid misschien, of iemand die geweldig stinkt, of iemand die in zichzelf praat. Dat zie ik al van verre en dan loop ik er met een grote boog omheen. Eén zinnetje zeggen, dat kan nog wel, maar straks klampen ze zich aan mij vast en kan ik ze niet meer van me afschudden! Help!

Nu Jezus aan het verbouwen slaat in mij, zal ik op een dag niet meer met een boog om zogenaamd rare types heenlopen. Want ik ben niet bang meer. Wat kan het mij schelen dat ze me aanklappen. Dat ze voor mijn part mijn vriend willen zijn. (Voor alle duidelijkheid, ik zeg dus niet dat iedereen heerlijk over jouw grenzen mag denderen, en dat je maar moet geven-geven-geven aan iedereen. Ik bedoel dat je niet meer bang bent, en dán kun je geven zonder dat men over je grenzen gaat.) Jezus had de irritantste lui in zijn vriendenkring en werd er alleen maar vrolijker van. Als hij, de Eigenaar, in mij komt wonen, wordt het huis een stuk gastvrijer.

Ik zag gisteren de film *The Royal Tenenbaums*. Een van de personages heeft een jaar geleden zijn vrouw verloren bij een vliegtuigongeluk, en sindsdien is hij doodsbang dat hij en zijn twee zoons hetzelfde overkomt. Hij doet alles voor hun veiligheid. Hij houdt elke week brandoefeningen en de kinderen mogen niets meer, niet sporten, niet spelen – overal kunnen ze aan dood gaan.

De opa van de twee zoons rent op een dag met hen weg en ze gaan allemaal leuk-gevaarlijke dingen doen. Achter een vuilniswagen aan hangen, snoep stelen bij de kruidenier, waterballonnen gooien naar taxi's... En de jongens leven op! Niet door veilig te doen, maar juist door gevaarlijk te doen, leven ze meer.

Pas wie kan sterven, zal leven. Dat staat zo vaak in de biografietjes over hem, dat Jezus het misschien wel elke dag heeft gezegd. Er moet iets radicaal veranderen. Je wordt gelukkiger als je de krakers uit je hart jaagt, en jezelf ook. Er zijn zoveel denkbeelden die je onvrij maken, die je slopen, die onbetrouwbaar zijn. Als je hart leeg staat, kunnen elk moment de krakers komen.

Kies voor de Eigenaar. Dan knap op je. Nooit hoorde ik van iemand die je zo vrij laat en die werkelijk betrouwbaar is.